

Sviatosť milosrdenstva

Sviatosť svätej spovede sprevádza človeka pri jeho pádoch a povstaniach. Je spojená so spytovaním svedomia, ktoré konáme, aby sme duchovne nezaspali a vedie nás stále hlbšie do tajomstva božského života. Vo sviatosti svätej spovede sa stretávame s Božou láskou a milosrdenstvom, a nie so súdom a odsúdením. Boh, náš Otec, vždy odpúšťa tomu, kto úprimne ľutuje a lieči človeka od hriechu a následkov hriechu. Preto človek môže odpúšťať druhým, dokonca nepriateľom. Sviatosť svätej spovede nás zmieruje s Bohom, s Cirkvou, s bratmi a sestrami a s nami samými.

Čo treba urobiť, aby sme si dobre vykonali svätú spoveď?

- spytovať si svedomie
- ľutovať hriechy
- hriechy vo svätej spovedi úprimne vyznať
- pevne sa rozhodnúť už nehrešiť, varovať sa príležitosti k hriechu, napraviť škodu spôsobenú svojimi hriechmi
- vykonať uložené pokánie

Svet, v ktorom žijeme, sa vzdďaluje od kresťanského chápania pokáania, obrátenia a hriechu, ale nemôže vo svedomí zničiť vedomie hriechu. Hriech je stav, ktorý nás vzdďaluje od Boha. Hriech je vo svojej podstate výraz nedôvery k Bohu, odmietanie Boha a vedie k duchovnej smrti. Preto nám Boh posielal Ježiša, Spasiteľa, ktorý nás nesúdi, ale oslobodzuje. Evanjelium začína výzvou k obráteniu, k radikálnej zmene, aby Boh mohol pôsobiť v našom živote. Každá svätá spoveď je novým krokom obrátenia. Čo myslíte? Keby mal niekto sto oviec a jedna z nich by zabľúdila, nenechá tých deväťdesiatdeväť na vrchoch a nepôjde hľadať tú, čo zabľúdila? A keď sa mu ju podarí nájsť, veru, hovorím vám: Bude mať z nej väčšiu radosť ako z tých deväťdesiatich deviatich, čo nezabľúdili.

Tak ani váš Otec, ktorý je na nebesiach, nechce, aby zahynul čo len jediný z týchto maličkých. (Mt 18, 12-14) Spoveď spočíva vo viere v Božiu lásku a v dôvere v Božie milosrdenstvo. Prijímame v nej Otcovo bezhraničné odpustenie. Spoločenstvo s Otcom nás uvádza do spoločenstva s bratmi a sestrami, otvára cestu k uzdraveniu tela i duše. Vo svätej spovedi sa nejedná o vymenovanie hriechov, ale o otváranie srdca lásky. Boh nám odpustí radostne. Zabudnime na falošný obraz žiarlivého Boha, ktorý trestá a otvoríme srdce obrazu Boha, ktorý trpí pre naše hriechy, Boha plného bezhraničnej lásky a milosrdenstva, ktorý sa raduje z odpustenia. Niet hriechu, ktorý by Boh vo svojom milosrdenstve neodpustil! Každé naše povstanie nás vedie o krok bližšie k milovanému Otcovi.

Pozerať sa, aký je krásny Boží plán s nami a uvidíme, kde sme neodpovedali na Božiu výzvu a kde sme ponížili sami seba.

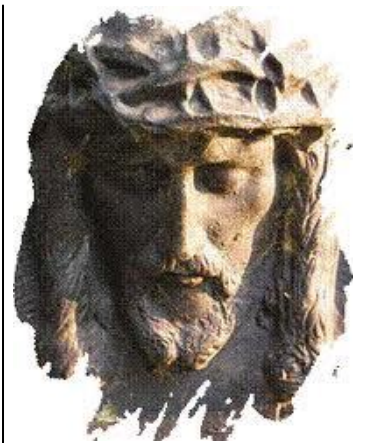
Náš vzťah k Bohu: otázky spojené s našou vierou (slabosť viery, pochybnosti aj zapieranie), modlitba, pôst... Boh nás má rád... máme my radi jeho?

Náš vzťah k bližnému: sebeckosť, necitlivosť, nedostatok lásky, záujmu a pozornosti, krutosť, žiarlivosť a závisť, ohováranie... Pritom si treba uvedomiť, že sme skutočne urazili bližného a ranili lásku.

Náš vzťah k sebe samým: nedostatok priania prehľbiť duchovný život a malá snaha o jeho prehĺbenie. Povrchná zábava, opíjanie, hriechy tela proti kresťanskému ideálu čistoty, úcta k telu ako k chrámu Ducha Svätého, nezodpovednosť v plnení povinností k spoločnosti, k rodine.

Svätá spoveď nech je pre nás prvým činom obrátenia. Naše obrátenie a rozhodnutie pre svätosť nech sa začne už dnes, a nie zajtra.

Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár

Mnoho je mojich nepriateľov, Pane.

A mnohí dvíhajú sa proti mne. A mnohí o mne hovoria: - Ach, pre toho u Boha niet už pomoci!

Avšak Ty, Pane, si stále mojím štítom, si mojou slávou, mojou oporou. Keď nahlas volám k Hospodinovi, odpovedá mi zo svätého vrchu.

Ehoh som si a zaspal som. Prebudil som sa. Pán ma podopiera. Už nebojím sa desaťtisícov, čo zrocujú sa vôkol proti mne.

Môj Pane, vstaň a pomôž mi, môj Bože!
Odporcov mojich bil si po tvári a ničomníkom vylamoval zuby. Záchrana moja pri Tebe je, Pane. Nad Tvojím ľudom Tvoje požehnanie.

„Prvá kniha žalmov.“ Prebásnil Milan Rúfus

Pod'te ku mne všetci

Turisti radi navštevujú kultúrne pamiatky. Chrámy, zámky a hrady sa stávajú vítanou zastávkou na turistických potulkách. Tam sa ich ujíma sprievodca. Ide o dôležitého človeka a pri návšteve katedrály sa jeho dôležitosť dokonca znásobuje. Z výkladu jedného sprievodcu sa turisti možno dozvedia iba historické fakty. Ďalší však, primerane situácii, návštevníkov vovádza ďalej – a to nielen do miestnej histórie, ale snaží sa odhaliť a poukázať na tajomstvo, ktoré sa slávi na oltári v chráme. Význam katedrály a iných kostolov nespočíva len v ich historickej hodnote, dôležitý je predovšetkým Boží kult. Poprední Židia sa opäť raz dostali do sporu s Ježišom. Ak by mali dnes niekoho získať pre svoj chrám, bolo by to len po stránke historickej. Svedčia o tom výrazy: „Štyridsaťšesť rokov stavali tento chrám...“ Prípadne by ešte poukázali na možnosť biznisu, ktorý sa v chráme úspešne rozvíjal. Ježiš by však ukázal viac a dosiahol by viac! Jeho spôsob motivácie je vnútornejší, osobnejší, duchovnejší: „Nerobte z domu môjho Otca tržnicu...“ a sv. Ján dodáva, že Ježiš hovoril o chráme svojho tela. Veď nikto nemôže byť vnútornejším v Božom priestore ako ten, čo mu dáva hodnotu.

Celá táto situácia nás núti zamyslieť sa, kto nás počas nášho doterajšieho života vovádzal do chrámu. Myslíme určite najmä na rodičov a krstných rodičov, ktorí nás priviedli ku krstnému prameňu. Možno myslíme aj na tých, ktorí nás vovádzali do chrámu a ktorých spôsob života bol pre nás motivujúcim. A istotne žijú v našom okolí aj ľudia, ktorí nás aj po dlhom čase utvrdzujú v presvedčení, že je to tak aj správne. Dnes sme ich dlžníkmi, lebo z nás nevychovali iba obdivovateľov krásy a majestátnosti či kvality muriva chrámu, ale snažili sa nás viesť k tomu, aby sme prekročili prah, vošli dovnútra a objavili hodnotu duchovného „muriva“ Eucharistie a Božieho slova – budúcich prvkov živého chrámu Božej prítomnosti v nás.

„Technicky“ žitá viera – prijatie základných sviatostí a nič viac – to je dnes v móde. Ak sa nám to javí ako minimalistické, túžme ísť ďalej! Čakajme však zápas. Svet nás bude identifikovať s Cirkvou, Božím kultom, so „svätuškárstvom“, so skostnateľnosťou a podobne. Pre nás však musí byť dôležitejšia skutočnosť, že patríme k tým, ktorí hostinu Ježišovho tela považujú za vrchol Božej úcty. Vovedme teda aj my brata, sestru do Otcovho domu a povedzme jemu, jej, že tam – vnútri – je skutočný Život. Je to Život, ktorý nás pozýva do večnosti.

ŠTEFAN VITKO

Oznamy

Bratislavský pomocný biskup Mons. Jozef Haľko prijme biskupskú konsekráciu v sobotu 17. marca o 11,00 h. v Katedrále sv. Martina v Bratislave.

Budúcu nedeľu 18. marca 2012 sa uskutoční pravidelná mesačná zbierka pre potreby farnosti. Za Vaše milodary Vám vyslovujeme úprimné: Pán Boh zaplať!

Márnotratnosť rozsievачa

Akým márnotratným spôsobom rozsieva náš Pán! Vieme o tom z podobenstva o rozsievачovi: Vopred počíta s tým, že len štvrtina zasiatych semien padne na dobrú pôdu, a ešte z nich vzíde rôzny úžitok - niekde tridsaťnásobný, inde šesťdesiatnásobný, vzácne aj stonásobný.

Ľudsky povedané, nie je to príliš slávna perspektíva. Ale láska si to môže dovoliť. Ježiš nekalkuluje, počíta aj s tým, že pre mnohých ľudí prelieva svoju krv zbytočne, len preto, že je nádej na zúrodnenie aspoň niektorých sŕdc...

Rosievачom je aj každý z nás, kto vydáva svedectvo o Kristovi, či už slovom, alebo svedectvom života. Musíme sa zmieriť s tým, že naše počínanie nebude vždy efektívne podľa ľudských meradiel. Ale kto sme my, aby sme to vzdávali, keď hneď nevidíme výsledky? My, čo navyše Božie slovo tak často falšujeme, čo ho zatemňujeme už len tým, čím sme, alebo skôr nie sme. Je to nemalý zázrak, pokiaľ aj z nášho svedectva vzíde ovocie obrátenia.

Vojtěch Kodet, O.Carm, ThD „Učenie“

Sväté omše v týždni po 3.pôstnej nedeli (B)

12.III. pondelok « Missa Tridentina »

18.00 Za ě Jána, Jána a Máriu

13.III. utorok

17.00 Za ě Štefaniu Jankovú – 30. deň

14.III. streda

18.00 Za ě Jána

15.III. štvrtok

18.00 Za ě Štefana, Annu, Máriu a Michala

16.III. piatok

17.15 Krížová cesta

18.00 Za ě Rudolfa Sklára (1. výročie) a rodičov

17. III. sobota

8.00 Za ě Alžbetu Nemcovú – 30. deň

Upratovanie kostola č.d. 285-324

18.III. Štvrtá pôstna nedeľa (B) (Lætare)

8.00 Za ě Antona Radakoviča, rodičov a brata

Lektori: Blahová.M, Pešková E.

10.00 Za farníkov

Lektori: Kosnáčová T., Krchnák D.

14.00 Krížová cesta

Liturgický kalendár

12.III. pondelok	sv.Teofan, mních
13.III. utorok	sv. Leander, biskup
14.III. streda	sv.Matilda
15.III. štvrtok	sv.Klement Hofbauer, kňaz, sv.Lujza de Marillae
16.III. piatok	sv.Heribert, biskup
17.III. sobota	sv.Patrik, biskup

Slovo na dnes

Pokoj - častý predmet boja

Ešte jednu vec si musíme spresniť. V každom boji, nech by bol akýkoľvek neľútostný, sa má veriaci usilovať zachovať si pokoj v srdci, čím umožní Bohu nebeských vojsk, aby za neho bojoval.

Musí tiež vedieť, že vnútorný pokoj je nielen podmienkou duchovného boja, ale veľmi často je dokonca tým, o čo v boji ide, čo je v hre. Duchovný boj spočíva veľmi často práve v ochrane vnútorného pokoja proti nepriateľovi, ktorý sa nám ho usiluje vyrvať.

Skutočne, jednou z najčastejších stratégií zlého ducha, pomocou ktorej chce vzdialiť dušu od Boha, spomaliť jej duchovný vzrast, je pokúsiť sa zbaviť ju vnútorného pokoja. Hľa, čo hovorí Lorenzo Scupoli, jeden z veľkých duchovných učiteľov 16. storočia, ktorého si veľmi vážil svätý František Saleský: „Diabol robí všetko možné, aby vyhnal pokoj z nášho srdca, lebo vie, že Boh prebýva v pokoji a práve tam, kde je pokoj, koná veľké veci.“

Je veľmi užitočné pamätať na to, pretože v každodennom kolotoči nášho kresťanského života sa neraz stáva, že robíme v boji chyby (ak sa to tak dá povedať), že svoje úsilie zameriavame nesprávnym smerom. Bojujeme na pôde, na ktorú nás diabol rafinovane zväbil a na ktorej nás môže premôcť, miesto aby sme zápasili na skutočnom bojisku, kde si môžeme byť vždy istí, že s pomocou Božej milosti zvíťazíme. A toto je jedno z veľkých „tajomstiev“ duchovného boja: nezmyliť sa, vedieť napriek úskokom protivníka rozlíšiť, čo je skutočným bojiskom, proti čomu máme vlastne bojovať, kam nasmerovať svoje úsilie.

Myslíme si napríklad, že zvíťaziť v duchovnom boji znamená zdolať všetky svoje chyby, nikdy nepodľahnúť pokušeniu, zbaviť sa slabostí a pokleskov. Ale na tejto pôde sme nepochybne vždy porazení! Veď kto z nás sa môže zaručiť, že nikdy nespadne? A Boh určite nevyžaduje od nás toto, pretože „... *dobre vie, z čoho sme stvorení: pamätá, že sme iba prach*“ (Ž 103,14).

Naproti tomu skutočný duchovný boj nespočíva v úsilí dosiahnuť nepremožiteľnosť alebo neomylnosť, ktoré sú absolútne mimo nášho dosahu, ale hlavne v tom, že sa naučíme prijímať skutočnosť, že občas padneme, pričom nestratíme odvalu kráčať ďalej; že sa naučíme nestrácať pokoj srdca, keď sa nám príhodí, že utrpíme žalostný pád; že sa naučíme neupadať do priveľkého smútku z porážok; že sa naučíme využívať svoje pády, aby sme sa odrazili ešte vyššie... A to je možné stále, pravda, ak nestratíme hlavu a zotrváme v pokoji.

Mohli by sme teda oprávnené vysloviť túto zásadu: prvý cieľ nášho duchovného boja, to, k čomu má naše úsilie smerovať ako k prvoradému, nie je vždy víťazstvo (nad pokušeniami, slabosťami), ale skôr schopnosť zachovať si srdce v pokoji za každých okolností, dokonca aj v prípade porážky. Jedine takto budeme môcť dosiahnuť ďalší cieľ, ktorým je oslobodenie od pádov, chýb, nedokonalostí, hriechnych skutkov. Takéto víťazstvo si máme želať a po ňom túžiť. Pritom nesmieme zabúdať, že ho nedosiahneme vlastnými silami, a teda si ho nemôžeme nárokovat okamžite. Jedine Božia milosť nám dá zvíťaziť, milosť, ktorej účinok bude tým mocnejší a rýchlejší, čím väčšmi si udržíme vnútro v pokoji a v bezvýhradnej odovzdanosti do rúk nášho nebeského Otca.

Dôvody, pre ktoré strácame pokoj, sú vždy neopodstatnené

Jedna z hlavných stránok duchovného zápasu je boj v myšlienkovvej rovine. Bojovať často znamená, že proti myšlienkam pochádzajúcim z nášho vnútra, z vplyvu prostredia alebo občas od zlého ducha (na pôvode nezáleží), ktoré nás uvádzajú do zmätku, strachu či malomyselnosti, musíme postaviť myšlienky, ktoré nás posilnia a znovu v nás nastolia pokoj. Vo svetle tohto zápasu *blažený muž, ktorý si naplnil tulec* (Ž 127,5) takými šípami ako správne myšlienky, čiže pevné presvedčenie

založené na viere, ktoré živí rozum a posilňuje srdce vo chvíľach skúšky.

Medzi týmito šípami v ruke hrdinu je jedno z presvedčení, ktoré v nás musí väziť natrvalo, a to, že všetky dôvody, pre ktoré strácame pokoj, sú falošné.

Toto presvedčenie sa, isteže, nemôže zakladať na ľudských úvahách. Môže prameniť len v istote viery založenej na Božom slove. Ježiš jasne povedal, že pokoj nezávisí od svetských pohnútok: „*Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam; ale ja vám nedávam, ako svet dáva. Nech sa vám srdce nevzrušuje a nestrachuje*“ (Jn 14,27).

Ak hľadáme pokoj, „*ako svet dáva*“, ak očakávame pokoj od sveta z dôvodov, ktoré nás podľa mienky nášho okolia naň oprávňujú (veď všetko je v poriadku, nemáme problémy, naše túžby sú naplno uspokojené atď....), je isté, že pokoj nikdy nezískame, alebo že bude mimoriadne krehký a krátkodobý.

Pre nás veriacich základný dôvod, pre ktorý môžeme vždy byť v pokoji, nepochádza zo sveta. „*Moje kráľovstvo nie je z tohto sveta*“ (Jn 18,36). Pochádza z dôvery v Ježišovo slovo.

Keď Pán tvrdí, že nám zanecháva pokoj, že nám dáva svoj pokoj, je to Božie slovo, ktoré má rovnakú tvoriteľskú silu ako to, na ktoré sa z ničoty vynorilo nebo a zem, rovnakú váhu ako slovo, ktoré utišilo búrku, uzdravilo chorých a vzkriesilo mŕtvych. Pretože Ježiš vyhlasuje, a to dva razy, že nám dáva svoj pokoj, veríme, že tento pokoj nám nikdy nebude odňatý. „*Božie dary sú neodvolateľné*“ (Rim 11,29), len my ich nevieme vždy prijať alebo si ich zachovať. Pretože nám veľmi často chýba viera...

„*Toto som vám povedal, aby ste vo mne mali pokoj. Vo svete máte súženie, ale dúfajte, ja som premohol svet!*“ (Jn 16,33). V Ježišovi môžeme stále zotrvať v pokoji, pretože on premohol svet, pretože vstal z mŕtvych. Svojou smrťou premohol smrť, zrušil rozsudok zatratenia, ktorý nás ťažil. Prejavil láskavosť Boha voči nám. A „*ak je Boh je za nás, kto je proti nám?... nijaké iné stvorenie nás nebude môcť odlúčiť od Božej lásky...*“ (Rim 8,31; 39).

Vychádzajúc z tohto neotrasiteľného základu viery, teraz si pozorne prejdeme isté situácie, v ktorých sa nám často stáva, že viac-menej strácame pokoj srdca. Budeme sa snažiť ukázať vo svetle viery, aké zbytočné je takto sa znepokojovať.

Najskôr však bude užitočné urobiť niekoľko poznámok, aby sme spresnili, komu sú určené úvahy na túto tému.

Jacques Philippe „Hľadať pokoj a zotrvať v ňom“

Všetko, čo robia, robia iba preto, aby ich ľudia videli... vy podľa ich skutkov nerobte (Mt 23, 1 - 12)

Všetko má zvláštnym spôsobom svoje ťažisko a svoj smer. Zem sa točí okolo Slnka a okolo svojej vlastnej osi. Uholník má pravý uhol. Vodováha má svoju stredovú bublinu. Gravitácia tlačí človeka k zemi a človek to pociťuje. Šípka kompasu ukazuje na sever.

Ale okolo čoho sa točí ľudský život? Kde je moje ťažisko? Ježiš vidí, že niekto kradne stredobod života. A kradne ho aj z ľudských srdc. Kradne sa to, čo možno v živote a pred Bohom dosiahnuť najťažšie. Samého Boha a poznanie seba v jeho svetle.

Odsúdiť seba, svoju vlastnú osobu. Priznať pred Bohom aj ľuďmi, že sme hriešni. Kristus hovorí „nerobte podľa nich“. A za stred svojho života majte Boha.

Čo spôsobuje táto ignorácia Božej prítomnosti vo svete a v živote človeka?

Z povinnosti sa vytvára namrzenosť.

Zo spravodlivosti sa stáva tvrdosť.

Z múdrosti sa stáva prefikanosť.

Z moci sa rodí násilnosť.

Z viery sa stáva fanatickosť a netolerantnosť.

Snažime sa byť stredom všetkého. Raz tento stred preberie hriech, inokedy babylonská veža.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

V noci

Uprostred jednej tmavej, hlbkej noci zomieral muž. Práve šiel domov. Celý rok pracoval v lesoch, v horách, ďaleko od svojho domova. Pracoval tvrdo a neúnavne, no aj tak sa mu podarilo ušetriť len málo peňazí. Rozhodol sa, že sa radšej vráti.

No práve vtedy, keď vychádzal z lesa, sa rozpútala hrozná búrka. Jeho domov bol vzdialený mnoho kilometrov.

Muž sa skryl pod jedným dubom. Zrazu do stromu udel blesk a rozštíepil ho. Na muža padali konáre. Rozbehol sa preč. Rameno a ruka mu krvácali. Utekal pred krupobitím, chrániac si hlavu rukami. Preč, preč, ďaleko od lesa, do ktorého udierali blesky.

Po dlhom behu spadol na úpäti veľkej skaly. Skalná stena sa hrozivo nakláňala. Ležiaci na zemi, premočený od dažďa, dotlčený od krupobitia a premrznutý, stratil poslednú nádej.

Chlad, ktorý ním lomcoval, mu našepkával, aby radšej zomrel. Takmer s úľavou sa poddával smrti. Premáhal ho spánok - vítal ho ako útechu poslednej chvíle.

No tu zrazu začul bľačanie. To bľačanie ho prebralo zo smrteľného spánku. Bol to výkrik do tmy. Raz sa zdalo, že zaznel blízko, potom zasa, že z diaľky.

Žeby baránok, ktorý sa zľakol búrky? Muž sa zachvel. On chce zomrieť, ale čo bude s baránkom?

Baránok opäť zabláčal. Zomierajúci muž nemal dost síl a ani vôľu žiť. Baránok ho však potreboval. Mužovi znelo jeho bľačanie ako úpenlivá prosba.

A tak našiel v sebe silu, aby premochol únavu a strach. Zachráni zvieratko a vráti sa zomrieť. Tá myšlienka mu dodala síl. Započúval sa. „Baránok začal znovu bľačať. Muž nasledoval bľačanie. Z času na čas sa zastavil. Padajúce krúpy mu bičovali tvár a prehlušovali plačlivé volanie. Znovu ho začul. Celkom blízko. Tam, za kríkmi. Prečesával krovie. Baránok tam nebol. No začul jeho bľačanie spomedzi skál.

Cez krupobitie zbadal diery v skale. Bľačanie sa ozývalo práve odtiaľ. Dotackal sa až tam a v jaskyni, v kaluži vody, našiel ležať zraneného baránka. Zodvihol ho. Odniesol ho trochu hlbšie do jaskyne, do sucha. Privinul si ho na hrud', aby ho zohrial, a pocítil, že baránok zohrieva jeho, že mu navracia život. Tak spolu v teple prežili noc.

Ráno prenikli do jaskyne slnečné lúče a zobudili muža i baránka. Muž baránka pohladil.

Cítil, že sa trasie od hladu. Aj on pocítil hlad. A najmä nekonečnú chuť žiť.

Obkľopujú nás volania a naliehavé požiadavky života. Prečo ich nepočúvame?

Rok nad evanjeliom

Toto všetko ti dám

„Toto všetko ti dám...“ znelo ďalšie pokušenie na púšti. Dám ti moc, a ty sa mi klaňaj! Pokušenie ako obchod. Ja ti dám moc a slávu, ty padni na kolená a rob, čo ti poviem! Domyslime to...

Ježiš nevyjednáva. Nehovorí, že to je priveľa. Nenavrhuje dohodnúť sa na menšej cene. Hovorí: „Odíd!“

Zaprieť svedomie za postavenie, miesto, meno, publicitu - to je trvalé pokušenie človeka. Kto by nechcel byť slávny? Ľudia si myslia, že keď budú mať lepšie postavenie, urobia pre svet čosi veľké. Priemerný človek si myslí, že keby on mal v rukách moc, lepšie by ju využil. Keby mal moc nad dažďom, vždy by bolo pekne. A už sa šplhá a klame sám seba.

Zvod moci je veľký. Pokušenie dostať sa na vyššie miesto je vábivé. Kto mu odolá? Čo sa však stane, keď

človek dosiahne moc? Čo všetko je človek ochotný urobiť, aby si ju udržal! Ladislav Mňačko napísal knihu Ako chutí moc. Čo všetko človek spolu s mocou dokáže prehltnúť! Koľko lží, násilia a propagandy! A vrážd! A všetko sa vždy kryje „vyšším záujmom“. Clémanceau to povedal surovo: „Treba dať cisárovi, čo je cisárovo... a cisárovo je všetko!“

Ako satan túži, aby sme sa mu klaňali! Podľa Písma chcel byť ako Boh. A ľudia ho napodobňujú. Antický vládca chcel byť ako Boh. Rímsky cisár chcel byť ako Boh. Tyrán v stredoveku chcel byť ako Boh. Hitler chcel byť ako Boh. Na Stalina napísal náš básnik ódu, v ktorej hovorí, že jeho hlava sa dotýka nebies... Kult osobnosti padol. A ďalej? Sústrediť v rukách moc nad ľuďmi - to je terén pre modloslužbu všetkých čias.

„Toto všetko ti dám...“ Nie je to podvod? Patrí všetko satanovi? Diabol začína lžou! Aj keby mu ľudia a národy dali svet do rúk, aj tak svet nie je jeho. Posledné slovo má Boh. Akoby satan hovoril: Ty si prišiel dobyť svet. Ale svet je môj. Dám ti ho, ale urobme kompromis - klaňaj sa mi! Zabudni na kríž a na nebo. Svet bude tvoj a ľudia ti pripravia väčší potlesk než kráľom. Ja sa o to postarám, lebo sa mi to oplatí. Pretože klaňať sa mi v mene náboženstva - to stojí za to! Keď sa mi klania veriaci a kňaz, to stojí za celý svet!

Ježiš nestojí o diablovu ponuku a jeho svet. Nestojí o svet, ktorý sa klania satanovi a pácha hriech. Ježiš nezíska svet lžou, podvodom, modloslužbou, hriechom a hanebnými kompromismi, lež láskou, obetavosťou a krížom. Získa svet tým, že prenikne láskou kríža do duší ľudí a ukáže im, čo je pravý život.

Len s Bohom a v Bohu

V pokušení na púšti šlo o pokúšanie povolania, o zneužitie moci. Ježiš odmietol robiť zázraky, aby ľudia hodovali v hojnosti bez práce. Odmietol zázraky na pobavenie a vytrhnutie z nudy. Odmietol návrhy moci. Ježiš všetky tieto pokušenia odmietol rázne a navždy. A všetko zakončil tak pokojne, pravdivo a hlboko, ako len bolo možné. Boh a poslanie prijaté od neho je vec svätá. On je nadovšetko. Ničomu inému nemožno a neslobodno dať prednosť. Na úcte a oddanosti Bohu stojí celý život človeka a ľudstva. V tejto oddanosti Bohu človek a ľudstvo dosiahne všetko, čo potrebuje. Bez Boha spustne.

Antoine de Saint-Exupéry kedysi napísal: „Vždy som rozlišoval medzi dôležitým a nevyhnutným. Je iste nevyhnutné, aby sa človek nasýtil, pretože ak sa mu nedostáva jedla, zomiera a prestáva si klásť otázky. Ale dôležitejšia je láska, zmysel života a povedomie Boha. Nezaujímam ma, či bude človek dlho šťastný, ak je usadený v blahobyte a pohodlí. Pýtam sa predovšetkým, aký človek z toho šťastia a blahobytu vzíde. Pred zbohatnutými kšeftármi, nadutými blahobytom, dávam prednosť kočovníkovi, ktorý je slobodný. Keby som si musel voľiť a zistil by som, že len tomuto chudobnému je dopriate poznať Božiu veľkosť, zatiaľ čo boháč ju nepozná, pohrúžil by som sa so svojím ľudom do púšte. Mám rád, keď človek zo seba vydáva svetlo. Hodnotu sviece meriam plameňom. Nikdy nezamieňam prostriedok s cieľom, schodište s chrámom. Schodište do chrámu je nutné, ináč by chrám zostal prázdny. Ale dôležitý je iba chrám. Je nutné, aby človek žil a aby nachádzal a tvoril prostriedky, ktoré mu umožňujú rásť. Ale to všetko je iba schodište k človekovi. Dušu mu vybudujem v podobe baziliky, lebo len ona je dôležitá! Neodsudzujem vás teda preto, že hľadáte užitočné, ale preto, lebo užitočné považujete za cieľ!“

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku